

Szűk Balázs

Barguzin, hazám!

(Egy „titkos fogoly” epilógja)

„Behantozatlan áll
Hamvai fölött a hely.
Hol, merre nyugszik ő,
Nem mondja semmi kő,
Nem mondja semmi jel.”

(Arany János: Emlények)

Jó itt már újból nekem,
Az ég borul felettem.

Szökésre kész „örök kérdőjel”:
Fölkeltem, s „távol” itt esek el.

Száműzött szép sírom mély,
Magához ölel az éj.

Júlia, ég-szép kedvesem;
Zoltánom, fiam, egyetlenem.

Vánkosom repdes, száll,
Mint sárga cserebogár.

Annám, alig értettelek;
Alexandrom, hun gyermekem.

Egy hazátlan, kitoloncolt;
Farkas, ki rég elbitangolt.

Két családtól búcsúzom már,
Forró karom titeket vár.

„Most megleltem hazámat” én,
Negyedik Golgota hegyén.

Mint sárga cserebogár,
Vánkosom táncol, száll.

Kinek eddig két hazája volt:
Szívemen két fekete folt.

Ölel magához az éj,
Szép sírom puszta és mély.

Emlékeznek rám, ahogyan kell,
Mindent elfed a hamis lepel.

Az ég nyugszik felettem,
Jó itt már újból nekem.

Koporsó nélkül protestálok,
Új falum határán megállok,

*Barguzin, 1856. május 18. – Debrecen,
2021. június 4.*